

защо не е далъ? Ти имашъ повече нужда. . . присмѣлъ се Татунчо!

— Я го гледай ти. Какъ смѣешъ да възражавашъ! Вънъ! — изревалъ управителятъ и заповѣдалъ да му отрѣжатъ главата. Татунчо не мръдналъ.

— Никой нѣма право да ме пипа съ прѣстъ! — опрѣлъ се той. — Дошелъ съмъ не да ми режете главата, а да опитаме силитѣ си. И, той, тутакси извадилъ отъ пазвата си едно малко червено яйце. Стисналъ го здраво въ ржка и погледналъ управителя право въ очитѣ.

— Преди да почнемъ, трѣбва да се обзаложимъ! — му казалъ той. — Победа ли, ще искамъ две нѣща: да освободишъ момцитѣ да си отидатъ по домоветѣ, и да ме оженишъ за дъщеря си. Победишъ ли ти — отрежи ми главата.

— Добре, — рекълъ управителятъ, — да опитаме. Измъкналъ и той едно яйце отъ златния си поясъ и се приготвилъ за борба

— Чукали ги. Яйцето на управителя се пукнало отъ дветѣ страхи, а Татунчовото сцѣлѣло. Ядосалъ се управителятъ Поискалъ второ яйце. Пакъ се счупило. Поискалъ трето — сжщото. Четвърто, пето, десето — сжщото. Донесли му цѣла кошница съ пачи, юрдечи и пуйчи яйца. Затракалъ ги управителятъ съ Татунчовото, дано. . . , но нищо не помагало. Всички до едно Татунчо ги натрошилъ, като за баница.

Хваналъ се управителятъ за главата. Замислилъ се. Толкова яйца изпотрошилъ и толкова чо-

вѣшки глави отрѣзълъ, а сега едно нищо и никакво хлапе да го победи.

— Нѣма нищо за мислене! — обадилъ се Татунчо. — Азъ съмъ победителятъ, ти победениятъ. Чакамъ твоята дума. Освободи момцитѣ да си отиватъ по домоветѣ, за да се радватъ на Великдена, а за мене доведи дъщеря си!

— Така да бждз, дриплъ, — отсѣкълъ най-после управителятъ и наредилъ да се изпълни Татунчовото желание.

Довели дъщеря му. Тя била истински малъкъ ангелъ съ сини, като небето очи и съ златиста кждрава коса. Погледнали се тя и Татунчо и се харесали.

Направили богата свадба. Татунчо заживѣлъ въ дома на управителя и съ добротата и веселия си нравъ успѣлъ да смекчи злото му сърдце. Людетъ въ областъта си отдѣхнали и заживѣли спокоенъ и честитъ животъ.

Вл. Силяновъ

